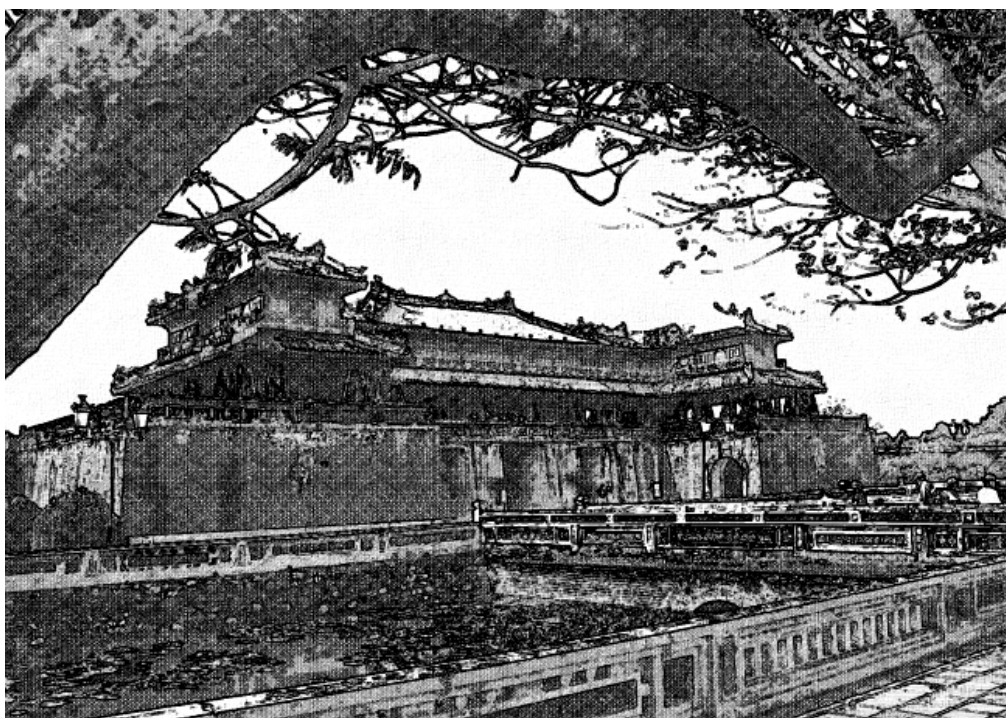

Khi ta hai mươi....

Áo Vàng

(trong tuyển tập "Giữa Những Tờ Thư")

Nhìn Rong giặt từng chiếc chemise, quần jean rồi xếp tỉ mỉ vào valise cho Anh Vũ mà cô buồn ngủi...suốt một ngày hôm qua, Rong phụ Vũ dọn dẹp căn phòng của Vũ cho gọn gàng. Cu cậu sẽ vắng nhà cả một năm dài, xa gia đình, xa người thương...Về từ Texas, hấn đi dự thi giải thiết kế Máy bay, tổ chức toàn cầu cho các Đại Học, khoa Engineering...

Đứng trong bếp nấu nướng, tay cô còn dính bột đồ bánh xèo, Vũ chạy ào vào ôm lấy mẹ, cô mừng vì con trở về bằng an, và nhìn nó tươi vui, lòng cô như mở hội:

- Sao? cứng của mẹ năm nay được giải nhất không? phải hơn năm ngoái chứ hả?

- Hi hi, tụi con...gần chút...

Nó lắc lư bờ vai cô, nói tiếp, - nhưng con vừa được một điều vui lắm...con của được Rong rồi...

Không cần nghe cô nói gì thêm, nó huyên thuyên kể...

Cô bé Rong có đến nhà cô vài lần, bạn bè Vũ thì rất đông, cô chẳng nhớ mặt ai là ai, bồ bịch cũng đã qua vài phen...Lần cuối hấn tâm sự với cô rằng năm nay ra trường hấn muốn đi xa học tiếp lên cao học, hấn sẽ không kiếm bạn gái, sợ tình cảm vẫn vương sẽ khó rời...nghe con trai mới 22 tuổi tình toán đầu ra đó, cô mừng thầm, nhưng rồi cũng hơi xót xa...vì tuổi trẻ mà không có tình...buồn chết được...cô thường nghĩ thế...

Bây chừ hấn quên hết những gì đã nói, hấn mơ màng, mỗi ngày đi học về, kể chuyện của hấn với Rong cho cô nghe...cô vui theo hấn... Bé Rong 20 tuổi, là đàn em của hấn trong trường, cô có cảm tình vì thấy biết lễ nghĩa, và lịch sự.

Hai chị gái của hấn đã yên bề gia thất, cậu con út nay đã có người thương, cô xem như tạm yên ổn..Đối với con cái, dù chúng nó có lớn bao nhiêu đi nữa mình cũng còn lo lắng và vui buồn với con cho tới ngày mình nhắm mắt, cũng như cha mẹ mình bây giờ vậy thôi...

Vũ được nhận vào trường ở Strasbourg (Pháp), hấn rất vui, bàn soạn và sắp xếp tương lai cho hai đứa. Năm sau khi trở về, hấn sẽ ra riêng với Rong, chờ Rong học xong, rồi quyết định qua Mỹ hay không. Nghe hấn nói vậy, cô cũng ừ.... Tuổi trẻ mà...có chương trình, có dự tính là tốt rồi...
Cô lần thẩn nhớ về ngày xưa...khi cô sắp 20....

.....

Ngày cô rời nhà ra Huế du học, có chị Linh và bác Bảy tài xế đưa cô vào nội trú Jeanne d'Arc của mấy sơ. Trường trung học này có phòng nội trú cho sinh viên, tọa lạc gần Đại Học Huế. Cô nao nức vì được đi xa, rời khỏi vòng tay chở che của gia đình, cô nghĩ mình nay đã lớn, cô muốn có một chút độc lập và sự tự do.

Lúc cô lấy xong mảnh bằng toàn phần chương trình trung học Pháp, ước nguyện của cô là xin du học ở Thụy Sĩ về ngành Y Khoa, nhưng vì là con gái út nên cô không được sự ưng thuận của Ba cho đi xa nhà. Thuở đó, VN có hai trường Y, ở Saigon và tại Huế. Ba còn muốn cô ra Huế học để mỗi hai tuần về thăm nhà cho gần.

Những ngày tháng ở lớp dự bị YK tại Đại Học Khoa Học Huế chẳng cho cô chút hăng hái nào trong việc học...cô không đủ giỏi để hội nhập vào chương trình học bằng việt ngữ, cô cũng chẳng quen biết ai để có thể dẫn dắt cô trong những bước đầu...nói chung, nhập học đã mấy tháng rồi mà cô chưa quen được với người bạn nào tâm đầu ý hợp cả. Cô thật chẳng giống ai...đó là điều mà về sau này cô vẫn tiếc tại sao mình quá nhút nhát và không chịu khó thích nghi...thật ra cô không đến đổi nhà quê để không có người muốn làm bạn, nhưng hình như cô đến với xứ Huế và người Huế không được may mắn cho lắm...

Huế là thành phố cổ kính với những tà áo dài tha thướt màu xanh màu tím đồng phục của các nữ sinh trung học, mà cô lại mặc toàn mini jupe đến trường...chắc thuở đó, sinh viên trong lớp nhìn cô quá hẳn...Những giờ Toán Lý Hóa của thầy Thông, thầy Nhuận, thầy Biên...giảng bằng tiếng việt, thỉnh thoảng cô hỏi các thầy những câu hỏi ngây ngô...bây giờ nghĩ lại, cô vẫn không hiểu tại sao chúng bạn cười rúc rích khi thầy Biên nói cuối giờ thầy sẽ giảng riêng lại cho cô...

Cho đến một hôm, giờ thực tập môn Điện, sinh viên phải chọn nhóm, một lần nữa, cô lại chặm chân nên không tìm được bạn làm chung, mắt cô đỏ hoe chực khóc, nhưng cô rón cấn môi, im lặng chờ vào lớp...rồi cô nghĩ thầm... nếu phải làm việc một mình đi nữa thì có chết thằng tây con nào đâu mà lo dữ vậy...a lê, tới đâu tính tới đó...

Thế nhưng khi thầy trưởng phòng điểm danh từng nhóm, có một anh chàng lò dò bước ra thưa với thầy tên anh là Nguyễn Bá, cho anh đứng cùng nhóm với cô. Tròn mắt nhìn anh, cô chưa nói chuyện với anh bao giờ từ ngày nhập học, có quen nhau đâu, có chi mà học nhóm chung? anh có đang đùa giỡn với cô không đây? Nhưng lúc cô chạm ánh mắt của anh, cô thấy có chút gì thành thật. Cô tự hỏi nào đến giờ, cũng chưa hề ngán ai nên cứ thản nhiên chấp thuận. Và thế là cô cũng có được một nhóm như ai để học cho hết khóa Điện.

Bá thật ra rất hiền và học rất giỏi. Khóa đó cô được điểm cao cũng nhờ anh. Về sau lúc cô với Bá phải lòng nhau, cô mới hỏi tại sao anh thích làm việc chung với cô, Bá cười cười nói, muốn cua đào thì phải gồng mình thôi, một thua hai được ấy mà...Cô tùm tùm cười...con trai Huế là thế ư?

Vậy là cô cũng có bồ như mọi người con gái mới lớn. Cô sống nội trú nên có một đám bạn bè làm quân sư cho cuộc tình của cô, cũng như cô chia sẻ với các bạn chuyện tâm tình của họ. Những lần cô giận hờn, anh phải mua ô mai hay bánh đậu xanh ướt để dỗ dành cô và còn hối lộ với cả lũ bạn của cô nữa.

Ôi, cái thời hoa mộng sinh viên sao đẹp quá...cô vui chơi nhiều hơn học hành, cô chưa biết nghĩ ngợi xa xôi về cuộc chiến đang đến hồi tàn khốc của đất nước, cô không có những nỗi lo khi người thân của mình phải ra động viên cứu nước...vì trong họ hàng nhà cô, con gái nhiều hơn con trai...nhưng gia đình Bá thì đã sửa soạn cho con trai ra nước ngoài để tránh lệnh tổng động viên, có thể xảy đến bất cứ lúc nào...

Học bạ xuất sắc nên Bá xin du học không khó, hai đứa đếm từng ngày còn lại với nhau... những buổi chiều tan học, chờ nhau trên chiếc xe đạp, xuống Bến Ngự hay qua Cồn Hén, để ngồi bên nhau, tay nắm tay, nhìn trời đất mông mênh và cầu mong thời gian cứ thế, đừng trôi...

Cũng khoảng thời gian đó, cô phải sửa soạn vào Saigon thi tuyển Y Khoa. Cô không muốn ở lại xứ Huế một khi người yêu đi xa, cô sợ cô đơn nên xin Ba Mẹ cho đi về Saigon học.

Ngày anh lên đường sang Osaka, Nhật Bản học ban Kinh Tế, cô hứa hẹn đợi chờ...

Anh viết thư cho cô đều đặn mỗi tuần, đó là vitamines nuôi dưỡng cô suốt thời gian mới xa nhau. Một niên học trôi qua, thư từ vẫn liên lạc, anh có nói đến một người con gái Nhật, con của ông chủ nhà trọ, anh tả nụ cười của cô bé có chiếc răng khểnh dễ thương, thường mang trà xanh cho anh vào buổi tối sau giờ cơm, anh kể nhiều chuyện vui ở xứ người và dần dần...thấy anh bớt viết về nỗi nhớ nhưng cô...

Cô linh cảm một sự xa mặt cách lòng sắp thành hình...nhưng cô cũng không buồn cho lắm vì cô đang có nhiều bạn bè trong môi trường mới...cô lơ lửng dần liên lạc...Hình như đến một lúc nào đó, cả hai người đều cảm thấy hết chuyện để kể cho nhau nghe, và một hôm, cô nhận được thư anh báo tin sẽ đổi trường, dọn về Tokyo. Anh sẽ cho cô địa chỉ mới...Vây rồi thôi...một cuộc tình đi vào quên lãng...

Cô cứ tạm gọi đó là mối tình đầu. Một chuyện tình nhiều kỷ niệm êm đềm, không đổ vỡ, không đoạn tình dứt nghĩa...chỉ có lặng lẽ...rời xa nhau...mà tình nào xa thì cũng sẽ phai phôi...thế thôi...

.....

Vũ đã vào phòng trong để sửa soạn lên máy bay. Cô cùng Rong ra xe, lái về thành phố.

Sau chiếc hôn dài từ giã, Rong lặng im như muốn gìn giữ hơi ấm của môi người yêu trên đoạn đường về, mắt nó ướt nhoe nhưng khóc không thành tiếng...cô cảm thông và im lặng lái xe. Đưa cô bé đến nhà, cô vỗ nhẹ vào vai và giã từ, nhắc nhở thỉnh thoảng ghé lại chơi với cô. Rong gật gật đầu hứa hẹn...

Chiều xuống dần, nhưng trời chưa tối hẳn. Thường tháng tám, ngày dài thêm được vài tiếng, ánh sáng của chiều tà còn đó nên cô không thấy lẻ loi...

Một năm học sẽ trôi qua nhanh thôi...

Giáng sinh này Vũ sẽ về thăm nhà...

Hắn biết chắc chắn ít nhất cũng có hai người đàn bà nơi đây đang mong hắn về...từng ngày...

Hết